

SÖZ
DİLİMİZDE
KALEM
ELİMİZDE

• BAŞAKŞEHİR KIZ KAMPÜSÜ •

YENİDOĞU
OKULLARI

Hikaye

Zor Zamanlar

Lale çok akıllı, merhametli ve iyi bir çocuktu ama hayat onun için çok zordu. Çünkü Lale iki yaşındayken babasını kaybetmişti. Annesi de çok ağır hastaydı, bu nedenle evin sorumluluğunu Lale üstlenmişti.

Lale altıncı sınıf öğrencisiydi. Çok akıllıydı ama okulda arkadaşları tarafından hep dışlanıyordu. Çünkü Lale sessiz ve fakir bir çocuktur. Lale altıncı sınıfa başladıktan bir iki ay sonra annesini kaybetti, dünyası adeta başına yıkılmıştı. Yanında kalabileceği, güvendiği tek akrabası anneannesiydi. Lale anneannesinin sözünden hiç çıkmıyordu. Okulda ise öğretmenlerini üzüyordu. Derslerine çok çalışıyordu. Sıra arkadaşı Meltemle iyi arkadaş olmuştu. Artık kendini yalnız da hissetmiyordu. Dertlerini ve mutluluğunu arkadaşıyla paylaşıyordu.

Lale derslerine çok çalıştı, bazı arkadaşlarının onu incitmesine aldırmadı. Zaman ilerledikçe arkadaşları yaptıklarından pişman olup ondan özür diledi. Peki yıllar sonra ne mi oldu? Güzel bir meslek sahibi oldu. Lale'nin herkesin saygı duyacağı biri haline geleceğini kim bilirdi? Lale'nin bütün bu yaşadıklarından öğrendiği şey ise hiçbir zaman pes etmemektir. Hayatta zor zamanlar da vardı, güzel zamanlar da...

Sare ALBAYRAK - 6/B

Adsız

Parkta yürüyordu. Okula gitmek için yola çıkmıştı. Kuşların sesini dinliyor, çiçeklerin kokusunu alıyor, elinde tuttuğu dondurmasını yalıyordu. Fakat göremiyordu. Hiçbir zaman görememişti. Onun gözleri ve kulakları sağ elinde tuttuğu bastonuydu. Onu sağa sola sallayarak yolunu buluyordu.

Diğer yaşlılarının gittiği okullara gitmiyordu, görme engelliler okuluna gidiyordu. Bu onun için iyiydi. Çünkü oradaki insanlar onun nasıl hissettiğini anlayabiliyorlardı. Bunun nedeni onların da aynı şeyleri yaşıyor olmalarıydı. Görebilen insanlar gibi davranmıyorlardı. Bazen karşısına çok kötü insanlar çıkıyordu. O göremediği için duygularının da olmadığını düşünüyorlardı veya onun hakkında söylenenleri; acımaları duymadığını... Fakat o söylenen her şeyi duyuyor ve bu onun kalbini incitiyordu.

Çocuk sesleri duymaya başladı. Okulun önünden geçtiğini anlamıştı. Okulların kapanmasına kırk iki gün kaldığını hatırladı. Okulu seviyordu, bitmesini istemiyordu. Yürümeye devam etti. Bir anda bastonu boşta kaldı. Ne olduğunu anlayamadan dengesini kaybedip yere düştü. Birkaç kişinin güldüğünü duydu. Öfkelenmişti.

“Bunda gülecek ne var?” diye sordu. Biri:

“Düz yolda yürürken düşölür mü? Önünü görmüyor musun?” diye çıkıştı. Bu cümleler canını acıtmıştı, yine de umursamamaya çalıştı. En nefret ettiği şey insanların ona acımasıydı. Bu yüzden cevap vermedi. Bastonunu aramaya başladı. Fakat düştüğü anda baston başka bir yere yuvarlanmıştı, bulamıyordu. Telaşla aramaya devam etti. Bulamadı. Bastonsuz ne yapacaktı? Olduğu yerde oturdu, ağlamaya başladı ama ağlamasının tek nedeni bastonunu kaybetmesi değildi. O sadece bardağı taşıran son damlaydı. Çünkü zaten her şey üst üste gelmişti. Bir el omzuna dokundu. Önce korktu. Sonra bu el ona bastonunu uzattı. Ardından annesinin sesini duydu:

“Evladım, sana bir haberim var.” Sesi titriyordu. “Ameliyat olacaksın.” Ne olduğunu anlayamadı. Sonra gözyaşları mutlulukla akmaya başladı. Aradan haftalar geçmişti. Ameliyattan çıktıktan sonra gözlerini açtı. Bembeyaz bir ışık gördü önce, gözleri acıdı. Sonra etraf netleşmeye başladı. Annesinin sesini duydu. Başını yana çevirdi. Annesinin yüzünü hayatında ilk defa görüyordu. Bu duyguyu açıklayabilecek kelime yoktu. Etrafına bakındı. Görebiliyordu... Büyüdü. İnternette kendine ait bir sayfada yazmaya başladı. Sayfası çok ünlü oldu. İnsanlar ondan ilham alıyordu. Yaşadıklarını yazma sürecinde, görebilen insanların

göremeyen insanlardan daha kör olduğunu anladı. Bu dünya için acı dolu bir gerçektir. Bunu düzeltmek istediği için internette yazmaya başlamıştı. Bazen dünyadaki kötü şeyleri gördükçe içi yanıyor fakat biliyordu ki dünyada kötü şeyler kadar iyi şeyler de vardı. Önemli olan onları görebilmektir. Dünyada kötü insanlar kadar iyi insanlar da vardı. Önemli olan iyilerden olmaktır. Herkesin etrafında göremediği iyi bir insan vardı. Eğer yoksa kıymetli olan da zaten o insan olabilmektir.

Rana DEMİRCİOğLU - 7/B

Elimi Tut Kardeşim

Ankara'nın Ulus ilçesinde anneleri tarafından terk edilmiş, babalarını küçük yaşta kaybetmiş iki kardeş vardı. Derme çatma, inşaatı tamamlanmamış bir yerde sokak çocuklarıyla birlikte yaşıyorlardı. Cengiz on iki, Ali ise henüz dokuz yaşındaydı. Cengiz kardeşinin yaşadığı hayattan memnun değildi. Çünkü babası kardeşini ona emanet etmişti ve o yüzden ilk fırsatta onu buralardan kurtarmak istiyor, devletin himayesine almasını istiyordu. Ali çok zeki bir çocuktur. Fakat ikisi de okula gidemiyordu.

Günlerden bir gün Cengiz ve Ali dışarıda su satarken polis sesi duydular. Bütün çocuklar bir yana koşmaya başladılar. Cengiz, Ali için bunun bir fırsat olduğunu düşünerek Ali'ye "Haydi, elimi tut kardeşim." dedi. Ali, ağabeyinin sözünü dinleyerek uzattı elini. Cengiz hemen sağ tarafında bulunan merdivene Ali'yi oturtarak ona şöyle dedi: "Sen denizlerin ötesinde dağları aşan yerlerde olsan bile kardeşim, bir gün kavuşacağız. Sen bana babamın emanetisin ve benim yüzümden bu hayatı yaşamak zorunda değilsin. Sakın buradan kalkma, ağabeyin seni seviyor." dedi. Cengiz, sokağın tozları arasında koşarak gözden kayboldu. Cengiz'in kaybolmasıyla birlikte polisler geldi. Ali'yi karakola götürüp sorular sordular. Bildiği kadarıyla sorularına cevap veren Ali devletin himayesine alındı. Artık sokaklarda kalmayacaktı. Cengiz, alıştığı bu hayattan vazgeçemeyeceğini düşünüyordu. Ali'nin ise onun gibi olmasını istemiyordu.

Okula başlayan Ali, Cengiz sokaklarda su satarken derslerine çalışıyordu. Çünkü ağabeyinin karşısına hayata tutunmuş biri olarak çıkmak istiyordu. Yıllar sonra üniversiteyi bitirip avukat olan Ali, kendi adına çocuklar için yetimhane açtı. Ali, ağabeyini bulmaya kararlıydı. Ancak aradan yıllar geçmişti. Ankara'nın Ulus ilçesine gidip bulacaktı onu.

Yalnız yeni bir dava almıştı. İlk önce aldığı şu davaya bakması gerekti. Karakola gidip müvekkiliyle tanışacaktı. Dosyaya baktığında Cengiz Tosun yazısını gördü. İnanmadı tekrar ve tekrar baktı. Evet, kavuşacaktı. Koşarak karakola girdi. Görüşme odasında duran ağabeyiydi. Ağabeyinin sakalları uzamış ve gözlerinin altında göz torbaları oluşmuştu. "Ağabey!" diye bağırarak Cengiz'e sarıldı. Cengiz kardeşinin kokusunu hemen hatırladı. Ali'ydi o, Ali'ydi. Biricik kardeşi, karşısına çıkan engelleri aşmıştı. Zamanla her şey mutluluğa giden bir yol olmuştu. Ali ağabeyine bakarak mahkeme salonuna giderken şöyle dedi: "Haydi, bu kez sen elimi tut ağabeyciğim."

Merve DURKAL - 8/B

Alarm Sesi

Drrrr! Drrrrr! Alarmımı yanlış saate kurduğum için saat beşte uyanmışım. Kış olduğu için henüz güneş doğmamıştı. Kalkmaya yeltendim, eskimiş yatağım gıcır gıcır sesler çıkarmasından rahatsız oldum. Aldırmadan elime kitabımı aldım. Kitap okuyordum ve hayalim kitaptaki kahramaninki gibi bir okula gitmekti. Okumaya devam ederken mutfaktan bir tıkırtı duydum. Merakla mutfığa bakmaya gittim. Dokuz yıldır evde yalnız olduğumu bilen yoktu. Pek dışarı çıkmazdım, çıkarken de “Ben gidiyorum, anneciğim!” diye seslenirdim boş eve, güven verirdi bu. E, insan yalnız olunca her çatırtı kükrememiş gibi gelir.

Mutfığa vardığımda gördüklerim beni şoka uğrattı. Karşımda tanımadığım bir adam oturuyordu. Yaşlı gözleriyle gel bakalım Aytaç’çığım, dedi. Bu kimdi ve neden mutfığımda ağlıyordu?

Affedersiniz de siz kimsiniz? Niçin benim evimdesiniz? Güldü, kırış buruş yüzü onu çok samimi yapıyordu. Merhaba, Aytaç ben Düşler Ülkesi Okulundan Tılsım. Seni okulumuza davet etmeye geldim. İşte, sonunda hep merak ettiğim farklı bir okula gidecektim. Davetini hemen kabul ettim ve yola koyulduk. Şöminenin içinden geçerek çatıya çıktık. Yolda konuşurken okulda ejderhalar olduğunu söyledi. Heyecandan kalbim duracaktı. Ejderha görecektim.

Evet okula gelmiştik. Kocamandı ve çok kalabalıktı. Gözüme bir arkadaş grubu takıldı. Neşeli insanlardı. Bavullarımı bırakırken herkesin gözü üstümdeydi. Biraz sevindim demek ki bu okuldakiler yakışıklı olduğumu fark ettiler. Az önce gördüğüm grupla arkadaş oldum birkaç gün sonra. Bu okulda lunaparklar, dev dinazorlar, ejderhalar, pamuk şekerden bulutlar vardı. Çok eğleniyordum.

İşte eğlenceli bir ders daha... Elimizde kahramanları hareket eden kitaplar... Drrrrrrr!Drrrrrrr!

Hayır, olamaz! Hepsi bir rüyayaymış. Masal diyarındaki bu okul hep aklımda kalacak.

Meryem HOROZCU - 8/B

İyilik

Howard, yoksul bir ailenin çocuğuydu. Okul giderlerini karşılamak için kapı kapı dolaşıp eşyalar satıyordu. O gün hiçbir şey satamamıştı, karnı çok açtı. Bundan sonra çalacağı ilk kapıdan yiyecek bir şeyler istemeye karar verdi. Kapıyı açan sevimli genç bayanı görünce utandı. Yiyecek bir şeyler yerine şöyle dedi:

“Affedersiniz, bir bardak su rica edebilir miyim?” diyebildi yalnızca.

Genç bayan çocuğun aç olabileceğini düşünerek kocaman bir bardak süt getirdi ona. Çocuk sütü yavaş yavaş içine sindirerek içtikten sonra;

“Çok teşekkürler, borcum ne kadar?” diye sordu genç bayana.

Genç bayan borcunun olmadığını söyledi. Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle.

“Çok teşekkür ederim dedi.” çocuk.

Howard Kelly evin önünden ayrıldığı zaman kendisini yalnızca bedensel olarak değil, ruhsal olarak da güçlü hissediyordu.

Yıllar sonra, genç bayan çok ender rastlanan bir hastalığa yakalanmıştı. Yöredeki doktorlar çaresiz kalınca onu büyük bir kente gönderdiler. Kelly gelen hastanın hangi kasabadan geldiğini duyunca heyecanlandı.

Artık genç olmasa da yıllar önce kendisine sevgiyle yaklaşan bayanı ilk gördüğü anda tanımıştı ve onun yaşamını kurtarmak için elinden geleni yaptı. Tedavi sonunda bayan sağlığına kavuştu. Dr.Kelly denetlenmesi için önüne getirilen faturaya şöyle bir baktı. Üstüne bir şeyler yazarak zarfın içine koyup hastanın odasına gönderdi. Kadın zarfı açmaya korkuyordu. Hastane masrafını ödeyemeyip zor durumda kalacağını biliyordu. Sonunda zarfı açtı ve faturaya iliştirilmiş notu gördü.

Kâğıtta şunlar yazılıydı:

Hastane giderlerinin tamamı bir bardak süt karşılığında ödenmiştir.

Dilara ÖZCAN - 7/A

Şen Gibiyim İstanbul

Gözlerim yine sende seni dinliyorum İstanbul. Önce dalgaların ve martıların sesleri, ardından biraz soğuk, biraz rüzgâr...İnceden, usul usul esiyor. Gözlerim kapanıyor rüzgârın etkisiyle açıp tekrar bakıyorum sana, bir bakıyor bir dinliyorum seni.

Kuşlar geçiyor önümden martılar, kırlangıçlar. Çok özgürler bir gün ben de bu kadar özgür olacağım. Sana söz veriyorum İstanbul. Havada rüzgârın şarkısı, kuşların çığlıkları ve dalgaların eşsiz sesi var. Hafiften ayaklarım değiyor suya ve benim gibi birkaç kişi daha. Hafif esen rüzgârın saçlarımı uçurmasına izin veriyorum. Bırakıyorum kendimi arada, bari saçlarım özgür olsun kuşlar gibi diyorum. Bırakıyorum saçlarımı bir süreliğine rüzgâra emanet ediyorum. Sana da ona da çok güveniyorum çünkü...

Çünkü rüzgâra fısıldıyorum dertlerimi. Dalgalara bağırıyorum. Güneşe bir bakıyorum her ne kadar içimi ısıtsa da önce ağlıyor sonra gülüyorum ona da. Sen ise sen başkasın İstanbul. Ben seninle yaşıyorum.

Başımda edebiyatın hayal alemi, çok mutlu hissediyorum. Kendimi bir kitabın aşkı gibi hissediyorum. Sonra orada olmadığımı görünce gözlerim yanıyor. Güneşe bakıp ağlamak istiyorum ama o da saklanmış benden, deniz de kaybolmuş. Uzaklara bakmakla yetiniyorum.

Loş bir ışık süzülüyor etrafa. Nasıl desem kırmızı mı turuncu mu bilemiyorum. Diniyor lodosun uğultusu, sakın sakın, dalgalar da çökmüş. Güneş? Artık onu görmekte güçlük çekiyorum. Bakışlarım gökyüzünde gözlerim hala dolu. Dudaklarım kıvrılıyor yine. Bu his boğuyor beni. Huzur...İlk defa değil, hep yapıyorsun bana bunu, yine boğulmak istemiyorum.

Bir martı çırpınıyor karşımda. Simit atıyorlar martılara. Neşe içinde çocuklar vapurlarda.

Gülümsemeyi yeni bulmuş bir çocuk gibiyim, sanki yolda hiç tanımadığım birinden pamuk şeker almış gibi. Sanki uçan balonumla İstanbul'u izliyor gibi. Sanki Taksim gibiyim kalabalık ama çok sevilen. Balat gibiyim ağzının tadını bilenlerin sevdiği gibi. İstanbul gibiyim. Senin gibiyim İstanbul.

Huzurlu, merhametli, sadık ve şefkatli...

Gülsena YAVRU - 8/A

Engellerini Aşarsan

Siz bilir misiniz karanlığı? Anlat desem nasıl anlatırsınız bana karanlığı? Anlatabilir misiniz bana, yavaşça gerçek karanlığı? Sanmıyorum, anlatamazsınız. Karanlık o kadar karanlık ki, korkarsınız. Acı çekersiniz bazen, içinizdeki karanlıktan korkmaya başlar sonra da karanlıktan kurtulmak için çabalamaya başlırsınız. Başaramazsınız... Ben bütün hayatım boyunca sizin korktuğunuz karanlıkta yaşadım ve her zaman da yaşayacağım.

Asla görmedim, göremeyeceğim. Işığı, annemin okuduğu çocuk kitaplarındaki kahramanların resimlerini görmedim, tarladaki mis kokulu beyaz papatyaları görmedim. Hoş, beyaz rengi nasıldır onu da görmedim.

İnsanların bana olan acı dolu bakışlarının altında ezilen bir kız olmasa göreceğim, herkese inat zoru başarıp mutluluğa ve huzura erince; göreceğim.

Ben görmeden bile her şeyi ayrıntısıyla görebileceğimi öğrendim. Binlerce rengim var benim, kimsenin göremediği. Hiç ışığım yok iken yüz milyon rengim oldu benim. Görüyorum evet. Sevgiyi, aşkı, mutluluğu görüyorum. Herkese inat görüyorum. Annemin bana ve kardeşlerime olan sevgisini, babamın bana ve kardeşlerime olan merhametini, kardeşimin bana olan hayranlığını görüyorum. Ben, kimsenin göremeyen kız dediği kız; sevmenin ne kadar güzel olduğunu görüyorum. Güvercinlerin kanadında her ne yüklü ise onu görüyorum. Bayrağım dalgalandığı zaman kızılığını görüyorum. Ve inanıyorum ki çoğu kişinin göremediğini ben görüyorum. Merhameti göremeyenlere inat ben sonuna kadar bütün detaylarıyla görüyorum. Çünkü ben kaldırdım engellerimi.

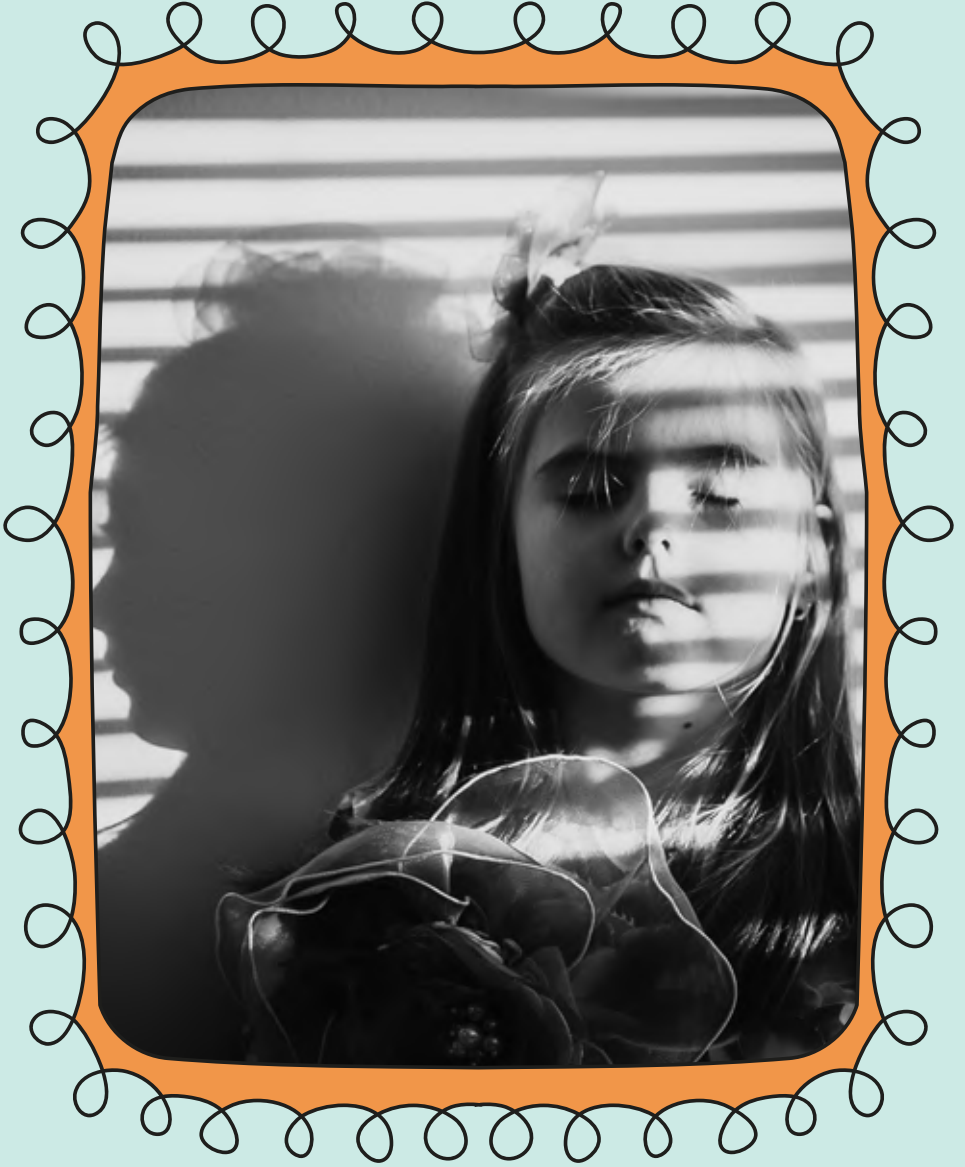
Bazen dayanamıyorum ama, öyle bir zaman geliyor ki kaldıramıyor bunu küçücük yüreğim. Yürüyorum ama koşamıyorum, düşerim diye korkuyorum. İnsanların azarlamalarına maruz kalıyorum. Dalga geçiyorlar, fısır fısır konuşuyorlar benim hakkımda, biliyorum. İşte o an onca insanın bakışını hissediyorum üzerimde ve o zaman görmemek istiyorum. Gözlerim yaşıyor, utanıyorum. Biri o anda elimi tutuyor, “boş ver onları” diyor ve sınıksız sarılıyor hiç bırakmayacakmış gibi.

Evet, çok zor oldu alışmak. Umutla dolmak ama insanların görmediklerini görmenin kıvancını, güzelliğini yaşıyorum.

Ve diliyorum ki her insanın duyguları olsun, kimse sevgisizlikten mahrum olmasın. Umutsuz olmasın. Kin dolu, nefret dolu olmasın. Sevgi ve neşe dolu olsun herkes, mutlu olsun.

Engellerin aşıldıktan sonra çok kolay olduklarını, acı vermediklerini ve bu hayatta en güzel şeyin birbirimizi anlayarak görebilmek olduğunu öğrensinler.

Rumeysa YILMAZ - 8/A

Şiir

Vazgeçilmez Hayallerden

Yüksel, yüksel hayallerine doğru
O kadar yüksel ki bulutları parçala
Dal, dal hayallerine doğru
Öyle bir dal ki denizler yükselsin

Düşün, düşün hayallerini
Öyle bir düşün ki aklın zorlansın
Yaz, yaz hayallerini
Öyle bir yaz ki sayfalar yetmesin

Sev hayallerini sev
Öyle bir sev ki kalbini doldursun
İlerle, koş hayallerine doğru
Öyle bir koş ki gerçek oluversin

Serra DOĞAN - 5/A

Dünya Sevgi Dolsa

Şu savaşlar olmasa,
Çocuklar ağlamasa,
Annelerin yüreği yanmasa,
Dünya sevgi dolsa!

Çocuklar rahatça
Oynasalar dışarda,
Savaş nedir bilmesek,
Dünya sevgi dolsa!

Dünya daha iyi yaşanır.
Gülücükler kakhahaya karışır.
Sevgi saygı yarışır.
Dünya sevgi dolsa!

Betül GÜL - 5/B

İstanbul Vapuru

Bir ada vapuruna bin sen,
Çayla simidin benden...
Vapur müzisyeni görsen,
Hemen oracıkta kendini bırakıversen...

Geminin bacasında dumanı,
Sonradan geliyor denizin dalgası.
Hiçbir şey değildir burada sıkıcı,
Zaten vapur dediğın huzurlu.

İndin şimdi vapurdan,
Tamamen ayrıldın huzurdan.
Gemilerin dumanı gidiyor bacadan,
Sense uçuyorsun mutluluktan.

Bu kadar mutluluk yetti sana,
Ben bunu her gün yaşıyorum ama...
Şehir hayatı yaramamış sana baksana,
Azıcık uzaklaş şehirden yerleş bir
kasabaya.

İnci Şeyma KÜÇÜK - 5/B

Sevgi

İçten bir şeydir sevgi,
Santim santim ısıtır kalbi.
Belki nefes nefese koşturur,
Belki zamanla kurur.

Herkes sevemez bir şeyi,
Bir bitkiyi veya bir şehri
Zordur aslında sevgi,
Kötüye kör, iyiye uysal bir kedi.

Huzur verir gönlüme,
Sevinç eker kalbime,
Yaşama bağlayan çelik iptir beni
İşte denir ona sevgi.

Pelin CİVİL - 7/B

Canım Annemdir O Benim

Üşüdüğümde bana güneş olan,
Hasta olduğumda bana bakan
Canım annemdir o benim.

Beni dokuz ay karnında taşıyan,
İsyan etmeden bana bakan
Canım annemdir o benim.

Bana hep destek olan,
Acıktığımda beni doyuran,
Beni herkesten, her şeyden çok seven
Canım annemdir o benim.

Gülsüm Azra KIRANDA - 5/A

Köyümüz

Ne güzeldir köyümüz!
Temiz suyu, temiz havası...
Şırl şırl akan deresi...

Ne güzeldir kuş cıvıltısıyla güne başlamak,
Taze ekmek kokusuyla uyanmak,
Sobanın üstünde kaynayan çayı yudumlamak...

Ne güzeldir kırlara çıkmak,
Rengarenk çiçekler arasında
Kelebeklerle yarışmak...

Zeynep AKGÜN - 5/B

Uzay

Çok garip bir yersin,
Araştırmaya değersin
Adın ne acaba?
Sen de sürülür mü araba?

Adını araştırdım buldum,
Yazıları görünce durdum,
Bir de baktım adın Uzay'mış
İçinde yedi tane gezegen varmış.

İçindeki gezegenler ne garip,
Hangisi olmuş grip?
Merkür, Venüs, Dünya mı?
Yoksa Satürn, Jüpiter mi?

Elanur ERGİN - 5/B

Hor Görme Beni

Beraber yürüelim aydınlığa,
Götürme beni uzaklara.
Kalayım burada.
Sonsuzluğu tattırma bana.

Yollarım yol oldu olalı,
Sardı gece bana.
Yıldızlar yok ama
Karanlıktayım.

Âmâyım, sanma ölüyüm.
Yaşıyorum aynı dünyada.
Dön de bir bak bana,
Karanlığın çıkmazındayım.

Giderim gideceğim yere,
Yaparım yapacağımı.
Hor görme beni,
Ben de benim sen de bensin bu dünyada.

Sudenur TİLLA - 8/A

Kar Topu

Camdan baktım bembeyaz kar.
Çocukların başında şapka var.

Çıktık dışarı kar topu oynamaya,
Kardan adam da gülümser yanımda.

Burnu havuç, gözü zeytin.
Kışın en sevilen arkadaşı iyi ki geldin!

Karlar erimeye başladı yapraklar yerde,
Kış mutluluğu bitti, ilkbahar yolda.

Nazlı Hilal ÜRKÜT - 6/A

Benim Sevgim

Benim sevgim aslan, beyaz kaplan,
Benim sevgim iki küçük keçi.
Benim sevgim bir yürek bir can.

Benim sevgim bir güneş,
Benim sevgim bir ay.
Benim sevgim bir kızıl,
Benim sevgim bir beyaz.

Benim sevgim bir tahtın üstünde,
Benim sevgim bir siyah benekli ay,
Benim sevgim bir kızıl yeledi güneş,
Benim sevgim aslan, bir beyaz kaplan.

Tülin Rana AVCI - 5/A

Dünya

Güneş bana gülerek doğuyordu.
Çiçekler ise güzel renkleriyle güneşe tatlı tatlı bakıyordu.
Denizler bugün sakın sakın kıyıya çarpıyordu.
Ağaçlar ise yaşlı sesleri ile öğüt veriyordu ormanda.

Çocuklar ağaçların yaşlı ellerini sevgiyle tutuyorlardı.
Çiçekleri küçük elleriyle sevgiyle okşuyorlardı.
Denizleri küçük gözlerinden ama büyük çerçeveden keşfediyorlardı.
Güneşin verdiği sıcaklıkla oyun oynuyorlardı.

Şimdi ise dünyada ne çiçek var ne ağaç...
Sadece gökleri delen o cam yığınları...
Sadece mavilik var ama ne göğün ne suyun mavisi,
Bu gökleri delen binaların yalancı mavisi.

Azra Didem NARİNOĞLU - 7/B

Arkadaş

Arkadaş yalnız kalmamaktır,
İyi günde kötü günde yanında olandır.
Seni eğlendiren odur,
Seni yalnız bırakmayan odur.

Arkadaş kardeş gibidir,
Hatta kardeşten ötedir.
Her şeyi paylaştığın,
Can dostundur arkadaş.

Arkadaş hayatın bir parçasıdır,
Kalbinde yeri hep başkadır.
Seni ayakta tutandır,
Sözün özü arkadaş candır.

Şevval ELNEK - 7/A

Hayvanları Sevđelim

Hayvanları sevmek insanları güzelleştirir,
Aslında insanlar bir anlasa onları
Yaşayacaklar hayatın güzel tarafını.
Varsa evinizde bir hayvan
Anlayın, yok saymayın onları.
Ne anası var, ne babası...
Layık onlar mutluluğa.
Atmayın onları barınaklara.
Rahat yuvanda kalırken mutlu musun orada?
Işık ol sen sokak hayvanlarına.

Sessiz değil sokaklar, her yer araba.
Evde değiller ama orası sıcak onlara.
Varsa evinizde mama koyalım sokaklara,
El ele verelim birlikte, ev olalım onlara.
Layıklar her şeyin en güzeline,
İstersek yer açarız onlara gönlümüzde,
Minik dostlarımız bizimle.

Nursen Dilay BÜYÜKBAYRAK - 7/B

Güz

Bitti mi sevdiğimiz mevsim yaz
Komşu olur yanımızda güz.
Biz çocuklar mutsuz
Bizi eğlendirir sonsuz.

Sonbaharın bereketi,
Mekteptir herkese.
Talebeler adım atar
Bir adım ileriye.

Güz gitmedi anısız,
Bıraktı hüznü, mutluluk.
Güz gitmedi armağansız,
Kapımıza komşu etti kışı.

Beyza VARICI - 6/A

Parlak

Elmasa dönmüş gibi parlıyor yıldız,
Bozuk para misali yuvarlak yuvarlak.
Gökdelene kadar yükselen kuşlar,
Uzanmaya çalışıyor o yıldızına sanki.

Açmış boncuk gözünü baykuş, uyurken minik kedi,
Koklar derin derin, geceyi çeker içine.
Eserken rüzgâr salladı dalları,
Yapraklar dans etti, rüzgâra karşı.

O anda deldi gökyüzünü bir uçak,
Yanıyordu tutuşmuş bir kağıt gibi.
Düştü, ormanın derinliklerine kayboldu sandım.
Ama ne yazık ki kendi gibi yaktı ormanı.

Zeynep Sude GENÇ - 7/B

Önümüzde Kar Kış Var

Artık havalar soğuyor,
Göçmen kuşlar gidiyor.
Ağaçlar yapraklarını döküyor,
Önümüzde kar kış var.

Bembeyaz kar yağacak,
Beyaz yorgan altında,
Ayı inine girecek,
Tabiat dinlenecek.

Çocuklar kardan adam yapıyor,
Büyükler masal anlatıyor.
Bu kar kış geçecek,
Yine bahar gelecek.

Sare EMEN - 5/B

Kalem

Bitmeyen, tükenmeyen kalem yoktur,
Ama onları israf ederek kullanana vardır.
Konuşmayan, yazmayan kalem yoktur,
Sadece onu dinlemeyen vardır.

Dile getiremezsen anlat ona derdini.
Konuşur o senden daha iyi, bir kağıt yeterli.
Sertliğine aldanma aslında o tatlı dillidir pamuk gibi.
Sakın onu üzme, sonra kabalaşır sözleri taş gibi.

Onunla arkadaş ol, bozulunca onar onu.
Bırak senden çok konuşsun, dök içini sayfalara.
Önemini bil, kalem diye geçme onu.
Yıllardır derman olmuştur, kim bilir kaç insana.

Zeynep AKSOY - 6/C

Gel Gör Halimi

Engelim bu değil Ya Rabbim!
Nasıl söylerim?
Gel gör ki ne haldeyim.
En karanlık noktada,
Loş ışıkların altında,
Sen bilirsin Ya Rabbim!
Ne kadar karanlık olursa olsun.
Aydınlık bir an kalbimize dolsun.

Dilim yetmez anlatmaya,
Engelli değilim ben.
En büyük engelim beni fark etmeyenler,
Gel gör ki ne haldeyim?
İnsanlar der ki bana sen engellisin.
Lakin bilmezler ki
Asıl engel kalplerdedir.
Sen yanımdasın Ya Rabbim!
Senin sayende ben engellerimi yendim.

Miray OğUR - 8/A

Annę Kucağı Tabiat

Yemyeşil yapraklı,
Boynu kahverengi,
Vatanı sevgi kokutan,
Huzurla selam veren ağaçlar...

Güler yüzlü orman,
Rengârenk gül bahçeleri,
Masmavi gökyüzü,
Huzurla selam veren ağaçlar...

Sevinçten haykıran rüzgâr,
Evini herkese açan tabiat,
Canları sevgi ormanına alan,
Huzurla selam veren ağaçlar...

Nisan Nur ER - 6/C

KADİM
KÜLTÜR
YENİLİKÇİ
EĞİTİM

YENİDOĞU
OKULLARI

Başakşehir Kampüsü | Bahçeşehir Kampüsü | Sancaktepe Kampüsü | Çekmeköy Kampüsü

2019-2020 Eğitim-Öğretim Yılında Hizmetinizde

444 82 00 | yenidoguokullari.com